

Foto: Henny ter Mors-Pannen

Zwarte romantiek

Piety Veenema

DIGI-thriller in het tweede kwartaal 2010 verschenen op
www.welkominzuidhorn.nl

Piety Veenema

Voor de twee langst meereizende lezers in mijn schrijverstrein:

mijn vriendin Marian en mijn schrijfdocent Hans

Zuidhorn, juni 2010 Piety Veenema

Downloadversie uitgebracht door www.welkominzuidhorn.nl

Foto omslag: Henny ter Mors-Pannen, www.footo.nl/profiel/Henny

Deze kauwen zijn gefotografeerd op een Katwijkse industrieterrein

Zwarte Romantiek - Thriller van: Piety Veenema

AFLEVERING 1

Achter haar schrijfbureau bladerde Sanne voor de zoveelste keer door de krant naar “kennismaking”. Daar stond ie. Bovenaan. En de tekst was exact zoals Mariska haar die vorig jaar door de telefoon had voorgelezen:

Als het strand weer stil van ons is, wil ik jou minnen bij de zee. SCHRIJVER, gesch. 50+ zkt een inspirerende, romantische vrouw (40-55 jaar). Br. graag met foto onder nummer....)

Dat ‘SCHRIJVER,’ dat had het bij Mariska gedaan. En op Sanne had het hetzelfde effect. Zijn advertentie intrigeerde haar uitermate. Want wat verstond hij onder minnen bij de zee, nu het al januari was?

Gescheiden... had zijn vrouw er niet langer tegen gekund dat hij té vaak in een andere (verhaal)wereld verkeerde? Of was hijzelf gefrustreerd geraakt doordat zijn vrouw totaal niet geïnteresseerd was in waar hij zich zo intensief mee bezighield? Net als Mariska?

En dan dat 50+, terwijl hij iemand tot 55 vroeg. Dan was hij vast al bijna zestig.

‘Zusje, zusje, nooit je echte leeftijd noemen,’ had ze Mariska nog gewaarschuwd. ‘En niet je eigen naam.’

Meteen dacht ze aan dat vreselijke mens van het dorpscafé, met wie Harro het de laatste weken verdacht goed kon vinden. Pinnig schreef ze: Ik heet Daniëlle, voldoe aan uw leeftijds criterium. ‘k Heb zoiets nog nooit eerder gedaan. Ik ben alleenstaand met een vrij beroep en kan het me permitteren een tijdje niet te werken. ‘k Heb een kleine woonboerderij in Drente en een tweede huis in Julianadorp, waar ik vaak verblijf. Grootste passie: lezen.

Alleen zij wist wat waar was en niet.

Ze stuurde geen foto van zichzelf. Maar een strandfoto met op de voorgrond een glanzende kwal. Achterop schreef ze een kort gedichtje over “*Strand bij windkracht zeven*”. Ze maakte via hotmail een nieuw e-mailadres aan en verzocht hem zijn reactie te mailen naar daniëlle-bos@live.nl

Onderweg naar de brievenbus dacht ze met gemengde gevoelens terug aan de ruzie met Harro nadat ze net uit de kliniek was ontslagen. ‘Meid, hou toch op zo gefocust te zijn op Mariska. Natuurlijk is ze niet dood. Zet dat nu eindelijk eens uit je hoofd. Denk aan haar boodschap op je voicemail. Al haar koffers zijn weg, de helft van haar kleren, haar paspoort. De politie gaat heus niets ondernemen, vooral niet omdat ze wel vaker verdwijnt zonder iets van zich te laten horen. Heus, die excentrieke zus van jou duikt wel weer op.’

Het is maar goed dat Harro deze week voor zijn werk in Londen zit, dacht ze na het posten van haar brief. Anders zou hij zeker dreigen me weer op te laten nemen.

Zenuwslopende dagen volgden, waarin ze elk uur haar mail checkte. Steeds vergeefs. Maar donderdagavond voor ze naar bed ging en ze nog één keer keek, bonkte het hart haar ineens in de keel. Blijkbaar was haar brief toch intrigerend en inspirerend genoeg geweest.

Zwarte romantiek stond er in de onderwerpbalk. Maar eerst zijn naam: Morse.

Haar ogen vlogen over de regels. De man schreef dat hij Britse ouders had, maar hij was geen familie van de helaas overleden “inspector”. Sterker nog, hij leek er in de verste verte niet op. ‘*De enige link is dat ik zelf thrillers schrijf en me sinds enkele jaren ook bezighoud met verhalen in een ander genre, ook wel de “Zwarte Romantiek” genoemd. Ik zou je er graag wat van willen voorlezen bij een knapperend haardvuur. Maar... wat voor mij nóg inspirerender en leerzamer zal zijn... als iemand anders mijn verhaal aan me voorleest. Zou jij misschien...?*’

Hij nodigde haar uit voor zaterdagavond. In zijn vakantiehuis aan zee. Zonder tegenbericht verwachtte hij haar 's avonds om acht uur.

Groet, ELTON MORSE.

AFLEVERING 2

Zenuwachtig en haastig inspecteerde Sanne zaterdagmiddag Mariska's huis in Den Helder. Nog precies hetzelfde als na haar ontslag uit de kliniek. Luxaflex overal neergelaten. Lakens over de meubels, theedoeken over het houtsnijwerk en andere souvenirs uit verre landen. Het roestvrijstalen aanrecht pijnlijk schoon en netjes. Niets voor Mariska.

Dat Harro daar niet aan wou. Dat had haar toch wel het meeste pijn gedaan. En dat misschien wel iemand hier in huis bezig was geweest om... 'Hou toch op met die complottheorieën van je,' had hij gesnoefd. 'Je moet eens wat minder thrillers lezen.' De laatste maanden hield ze zich, om de lieve vrede, maar helemaal stil. Als Harro vanavond thuis zou komen, dan...

Een vreemd schurend geluid, net toen zij haar voet op de trap zette. Wat was dat? Kwam dat van boven?

Even later stond ze met bonkend hart in de slaapkamer. Oog in oog met iemand in een regenjack, hoofd weggedoken in de capuchon. Autosleutels krampachtig in de ene hand, paraplu als wapen in de andere hand. Dat vreemde schurende geluid was nergens meer te horen. Doodstil staarde ze naar haar eigen spiegelbeeld.

Was ze onderweg naar Den Helder voor haar doen nog redelijk rustig geweest, nu op weg naar de Noord-Hollandse kustplaats voelde ze de stress toenemen. Ze had ijskoude handen en keek om de haverklap op haar horloge. Nog vier uur te gaan.

Het regende al de hele dag. De lucht was één loodgrijze deken. Zij wás het al weer een tijd omdat ze haar pillen niet meer innam, maar áls je nog niet depressief was, dan werd je het alsnog van dit kutweer. Ze miste Mariska nu meer dan ooit, dacht aan haar een-na-laatste telefoontje: 'Doe het niet Maris. Spreek de eerste keer liever in een openbare gelegenheid af. Je weet maar nooit.'

Haar zusje had haar raad niet opgevolgd. En nu was zij zelf al net zo onverstandig. 'Ik móet weten wat er is gebeurd Maris,' zei ze tegen de voorruit waarop de regen neerkletterde. 'Maar hoe breng ik jou ter sprake? Zonder argwaan te wekken? Help me.'

Ze naderde het hotel. Gelukkig klaarde de lucht eindelijk op toen ze haar auto parkeerde. Nog drie en een half uur. In de binnenspiegel bekeek ze zichzelf. Ze moest nog steeds wennen aan die vreemde vrouw met grijze krullen.

Ze boekte een kamer voor één nacht op naam van Daniëlle Bos. Daarna maakte ze een strandwandeling. Elke keer als ze een 50-plusser tegenkwam vroeg ze zich af of het Elton Morse kon zijn. En elke keer als ze iemand met een hond zag, herinnerde ze zich wat Mariska, kort voor ze verdween, had gezegd: 'Niet meer zo verdrietig zijn om je hond, hoor. Als je weer beter bent, heb ik een verrassing voor je.'

Maar Harro dacht dat ze het gedroomd moest hebben. Niets in Mariska's huis wees op het bestaan van een hond. 'Je bent gek, Sanne.'

Angstvallig hield Sanne haar capuchon op, die ze pas weer afdeed toen ze in het strandpaviljoen plaatsnam met uitzicht op zee. Behoedzaam voelde ze of haar pruik nog goed zat. Nog twee en een half uur.

Tijdens de koffie dwaalde haar blik naar buiten, naar een stel met honden. Ze wierpen stokken in de golven, die de honden steeds terugbrachten. Een gevoel van heimwee overspoelde haar en ineens was het alsof ze Boef daar in zee zag die met de stok in zijn

bek enthousiast op háár af kwam. Stilletjes pinkte ze een traan weg en verdween naar het toilet.

Toen ze weer bij haar tafel terugkwam, was er nogal wat consternatie. Twee jongetjes stonden verontwaardigd op het raam te bonzen. Ze huilden en schreeuwden dat je honden niet mocht schoppen. ‘Nee, hè papa?’ Eentje riep: ‘Dierenbeul,’ en drukte zijn neus tegen het raam.

‘Schandalig,’ foeterde de vader. ‘Ze moesten die bouvier onmiddellijk van die rotkerel afnemen.’

Sanne keek naar buiten waar het al schemerde. Haar maag kromp samen, haar adem stakte.

Een grote zwarte bouvier op het strand, in de verte. Als een zielig hoopje liet de hond zich aanlijnen door een donkere figuur met capuchon op.

Haastig schoot ze in haar jack, wenkte de ober. Maar die nam eerst nog ergens een bestelling op. Ze snelde naar het meisje achter de kassa.

Eindelijk buiten kreeg de wind vat op haar krullen. Verschrikt knoopte ze haar capuchon dicht. Ze trilde zo dat haar knieën halverwege de trap blokkeerden. Ze zag Boef weer voor zich, onder de vrachtwagenwielen, vlak bij Mariska’s huis. Toen pas drong ook het onzinnige van haar actie door. Ze zuchtte. Wanneer zou ze de dood van Boef eindelijk kunnen accepteren?

Haar ogen vlogen over het strand van links naar rechts. Maar de bouvier en zijn eigenaar waren nergens meer te bekennen.

AFLEVERING 3

Rusteloos zwierf Sanne in de miezerige regen door het kustdorp. Kútdorp zou je beter kunnen zeggen dat voornamelijk bestond uit hotels en luxe vakantiehuizen. Ja, zomers was het er vast geweldig en was er ongetwijfeld geen parkeerplek meer vrij, maar nu... geen auto te bekennen, de terrassen aan de Boulevard boden een troosteloze aanblik: Sommige dakgevels groen uitgeslagen, evenals de terraslampen, die ooit wit geweest moesten zijn. Alles leek zo grijs en grijs en uitgestorven. Verschillende hotels gesloten. Bijna geen vakantiehuis verlicht. En bijna nergens uitgebloeide bloemen die wellicht op een fleuriger bestaan in de zomer wezen. Het gaf haar een akelig koud gevoel. Zo heel anders dan thuis in Drente.

Ze keek weer op haar horloge. Nog voldoende tijd om moed te verzamelen en alvast te kijken waar Elton Morse woonde. Dankzij de plattegrond die ze de afgelopen dagen tig keren had bestudeerd, wist ze waar ze moest zijn. Het ene na het andere hotel, met vrijwel lege parkeerplekken. Daarna een lange rij onverlichte vakantiehuizen waar het moeilijk speuren was naar de huisnummers. Gelukkig brandde er bij het een na laatste huis een buitenlamp.

Zeker twee minuten liep ze de van God en mens verlaten weg af. Al bijna bij het bos twijfelde ze of nummer 39 wel bestond tot het ineens opdoemde. Twee garageboxen met donkere deuren onder aan de weg, ingegraven in de duinen. Daarnaast een verweerde betonnen trap naar het hoger gelegen huis. Volledig in het duister gehuld.

Met haar zaklamp bescheen ze het vierkante huis. De grauwe grijze steen was grotendeels overwoekerd door klimop, twee etages met een schoorsteen in het midden. Houten luiken, allemaal gesloten. Het stond daar zo eenzaam van de rest in de miezerige regen. Alsof het er niet bij hoorde. Uitgestoten uit het dorp. Wat deed ze hier eigenlijk?

Nog één uur. Ze had een krentenbol en een banaan op en zich verkleed. Nu lag ze in haar lange rok en strakke grijze coltrui op het hotelbed naar het plafond te staren. Buiten was het intussen donker. Door een spleet van de overgordijnen kierde straatlantaarnlicht. In de badkamer op de verwarming droogden haar broek en jack.

Op het bed draaide ze zich om. Bleef op haar rug liggen en doezelde weg. Voor de vierde keer deze week droomde ze over Mariska. Het was net alsof ze haar zusjes aanwezigheid voelde, alsof ze boven haar zweefde. Het gezicht van een blonde engel met blauwe uitpuilende ogen die haar iets wilden vertellen, maar ze kreeg haar lippen niet van elkaar.

Alsof ze gewaarschuwd werd. Gewaarschuwd voor naderend onheil. Bevend schoot Sanne overeind, met een beklemd gevoel op de borst. Ze durfde het bedlampje niet aan te knippen. Dat deed ze pas toen Mariska's gezicht langzaam vervaagde en slechts haar glimlach overbleef. Een starre glimlach. Alsof ze bevroren was.

Nog zeven minuten. Via de zijdeur verliet ze het hotel. Gelukkig regende het niet meer, maar de lucht was grillig en er stond een straffe wind. Even stond ze stil en luisterde naar het ruisen van de zee. Geen kip op straat. Tegenover het hotel stond ze besluiteloos bij haar auto. Hoewel het hier niet ver vandaan was, zag ze tegen dat laatste eind in het donker op. Maar misschien was het beter dat Morse haar auto niet zag. En vooruit, onder haar enkellaarsjes zat maar een klein hakje.

Nog twee minuten. Huiverend naderde ze het huis. Ze rook de openhaard al en haalde opgelucht adem. Het zag er minder beklemmend uit dan eerder op de avond, nu er een buitenlamp brandde. Tussen de beide garageboxen floepte een lamp aan toen zij vlakbij was.

Veertien traptreden telde de door helmgras omgeven trap die glibberig was van de vele regen. Ze naderde een antiekgroene voordeur met in het midden een blanke strook met twee schroefgaatjes. Geen tijd om zich af te vragen waarom het naambordje verwijderd was, want ze had al op de bel gedrukt. Direct sloeg er een hond aan. Vreselijk. Wat ging dat beest tekeer.

‘Tarzan.... Hierrr...’ Die dreigende stem ging haar door merg en been. ‘Tar-zán....’

AFLEVERING 4

‘Gaat het weer een beetje?’ riep Elton Morse vanuit de keuken. Hij had een sympathieke stem met een licht Engels accent. Vanuit haar leunstoel bij de openhaard kon ze hem helaas niet zien.

‘Ja hoor,’ riep ze en hield haar handen voor de dansende vlammen. ‘Maar ik hoop wel dat hij daar onder de tafel blijft liggen.’ Sanne glimlachte. Haar grootste passie toneel, waarover ze niets had verteld in haar brief, was bijzonder goed van pas gekomen. Ze had een perfecte rol van een doodsbenauwde vrouw neergezet, bevend als een rietje. Geen voet durfde ze meer te verzetten.

Elton had duizendmaal excuses geroepen voor het dreigende gegrom en geblaf van de grote bouvier. ‘Het stelt niets voor, echt niet. Maar hij móét even laten weten wie hier de baas is. Tar...zán, naar de keuken, vooruit.’ Maar toen zij nog steeds bevend en met opengesperde ogen tegen de deurpost leunde: ‘Nee, wacht. Ik breng hem zelf even weg. Wacht hier maar zolang. Tar...zán. Hierrr...’

Hij was met de hond een trap afgedaald en zij had meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt toen ze haar jack uitdeed. Aan de kapstok een zwart jack met capuchon dat klam aanvoelde. Daaronder rubberlaarzen.

‘Leuk heb je het hier,’ glimlachte ze tegen hem toen hij de kamer binnenkwam met een dienblad koffie. ‘Heel warm en sfeervol.’

Werkelijk. Ze wist niet wat haar overkwam toen ze na hem de trap was afgedaald naar de verdieping onder het huis.

Een geur van versgebakken appeltaart. De woonkamer had een crèmekleurig balkenplafond, de lichte muren een fijne structuur en op de parketvloer lag een schitterend handgeknoot terracottakleurig tapijt. De leunstoelen aan weerskanten van de openhaard en de okergele bank vol met kussens, vormden een perfect geheel. Alleen de bielzen salontafel was een dissonant.

Boven de bank tikte een staartklok de seconden weg. Uit de vier boxen klonk zachte klassieke muziek en op de schouw en voor de neergelaten rolgordijnen in de vensterbanken verspreidden windlichten een zacht romantisch licht.

‘Ik ben hier permanent gaan wonen,’ zei Elton terwijl hij plaatsnam in de andere leunstoel.

Tijdens de koffie en zijn zelfgebakken appeltaart, zorgde ze ervoor dat vooral hij aan het woord was. Ze was een en al belangstelling naar wat hij de afgelopen drie jaar allemaal al opgeknapt had. Ondertussen nam ze hem goed in zich op.

Hij leek inderdaad in de verste verte niet op “inspector” Morse. Maar wit haar had hij wél dat nodig aan een knipbeurt toe was. Zijn forse witte baard maskeerde zijn enigszins vooruitstekende kin, alleen zijn snor was nog grijs.

Mooie ogen, hetzelfde lichtbruin als zijn overhemd. Ondanks zijn witte haar oogde hij jeugdig. Nu oppassen dat ze niet teveel van hem gecharmeerd raakte.

Om half tien, Elton had nog een houtblok op het vuur gelegd, overhandigde hij haar een kopie van zijn horrorverhaal. Hij had haar verteld dat de Romanticus wil ronddwalen in de nachtmerrie van de burger. Dat hij eerst niet zoveel met dat genre ophad, maar zijn ex-vrouw, een fan van Stephen King, had hem weten over te halen het eens te proberen.

‘Het is heel moeilijk er voor te zorgen dat de beschreven situaties voor de lezer geloofwaardig zijn,’ zei Elton. Hij ademde diep in en uit. ‘Ik hoop dat ik daarin geslaagd ben. Enfin, het woord is nu aan jou, Daniëlle.’

Sanne kon het lichte knippen van haar ogen niet voorkomen. Eltons ogen stonden gespannen toen ze eerst nog een toast uitbrachten van de rode wijn die hij in de keuken had ingeschonken. Hij nam een ferme slok. Onder zijn oksels had hij donkere vlekken.

Met haar glas in de ene hand en het papier in de andere hand begon zij voor te lezen, terwijl ze af en toe aan haar wijn nipte:

AFLEVERING 5

“Hij had weer last van ademnood, hartkloppingen en pijn op de borst. Hij deed het zelf, dat wist hij maar al te goed. Het kwam doordat hij weer te diep in en uitademde. Daar had hij altijd last van als de maand januari naderde. Het bezorgde hem misselijkheid, duizeligheid en hevige transpiratie. En alleen hij wist wanneer het pas weer overging. Eerst moest het weer gebeuren.

Het was twee jaar geleden dat Sheila bij hem weg was en geëmigreerd was. Tenminste, dat dacht iedereen. Hij wist wel beter.

Toen hij het de eerste keer na Sheila - dus eigenlijk de tweede keer – had gedaan, waren de paniekaanvallen onmiddellijk over. Bijna een jaar ging het goed. Toen kwamen dezelfde lichamelijke klachten in alle hevigheid terug. Hij wist dat hij hetzelfde ritueel weer moest uitvoeren.

Hij plaatste een contactadvertentie in de Volkskrant en kreeg een flinke stapel brieven. Zenuwachtig nam hij ze een voor een door en werd paniekeriger naarmate het einde van

de stapel in zicht kwam. Geen enkele vrouw die in aanmerking kwam. Allemaal getrouwd geweest. Dat was op zich niet zo erg, maar ze hadden allemaal kinderen.

Godzijdank was de een-na-laatste brief van een alleenstaande gescheiden vrouw zonder kinderen. Met toevallig ook nog hetzelfde beroep. Ze schreef dat ze Mariska van den Boom heette, áls hij daar van op aankon. Die vrouw van vorig jaar had verdomme ook gelogen.

Hij schreef hetzelfde korte briefje terug als de vorige keer en nodigde haar uit een avond met hem door te brengen in zijn vakantiehuis aan zee. Zonder tegenbericht verwachtte hij haar 's avonds om acht uur.'

De hond in de keuken was tijdens haar voorlezen zachtjes gaan janken. Sanne had het gevoel dat haar hart stil bleef staan, maar uiterlijk onbewogen legde ze het verhaal op haar schoot en nipte aan haar wijn.

Haar glas was nog halfvol terwijl Elton zijn glas al voor de tweede keer had bijgeschonken. Blijkbaar had de wijn een kalmerende werking. Hij leek meer ontspannen. 'Verrast?' vroeg hij terwijl hij haar een toostje met brie overhandigde en de hond schoorvoetend naderbij kwam.

'Nogal,' zei ze. 'Spannend hoor. 't Leest als een trein. Maar..., dit gaat toch niet over mij?'

'Die vraag van jou betekent dat het geloofwaardig overkomt,' constateerde hij en meteen dreigend: 'Tar...zán, terug. Té...rrrúg, zei ik.'

De hond ging kermend voor háár voeten liggen en keek smekend omhoog.

'Ach, laat hem maar,' waagde ze.

'Weet je 't zeker?'

Ze knikte. 'Mag hij een toostje?'

Elton aarzelde even. 'Vooruit dan.'

Voorzichtig gaf ze de hond haar toostje en at zelf haar brie op, waarna hij kwispelend naast haar stoel ging liggen en haar met een schuin oog aankeek.

'Zó heb ik hem nog nooit gezien,' zei Elton. 'Hij mag je geloof ik wel.'

Ze toverde een verlegen glimlach tevoorschijn. 'Ach, hij is al zó lang rustig. Ik zal er maar op vertrouwen dat hij me niks doet. Waar... waar hadden we het ook al weer over?'

'Dat die vraag van jou betekent dat mijn verhaal geloofwaardig overkomt.'

'Ja, dat kun je wél zeggen.'

'Het is maar een verhaal, Daniëlle. Vergeet dat niet. Uitsluitend fantasie van de schrijver. Maar laat ik dit er nog van zeggen: ik word soms door heel gewone alledaagse dingen geïnspireerd.'

'Zoals?'

'Contactadvertenties.' Elton plukte peinzend aan zijn witte baard. 'Laten we afspreken dat je de rest van het verhaal in één keer uitleest,' zei hij toen resoluut. 'Zonder onderbreking. Dat komt het verhaal alleen maar ten goede. Denk je dat je dat kunt?'

Ze knikte.

'Oké, drink eerst je glas maar leeg, want ik garandeer je dat je daar voorlopig niet meer aan toekomt. Ik zet nog even andere muziek op, ter verhoging van de sfeer. Je hebt trouwens een prachtige stem en legt de klemtoon precies waar ik hem wil hebben.'

In één teug sloeg Sanne de rest van haar wijn achterover en zette het glas op de schouw. Peinzend keek ze naar hem terwijl hij op zijn knieën de cd verwisselde.

AFLEVERING 6

In Eltons ogen was iets veranderd. Die stonden ineens onverklaarbaar donker. Het deed haar aan de blik van Mariska's ex denken die na hun scheiding in een depressie was geraakt. Argeloze voorbijgangers hadden hem drie dagen na zijn dood gevonden in het bos. In een strop van Mariska's bergtouw.

Dreigende onheilspellende muziek. Het schalde ineens door de kamer. Tarzan kromp ineen en begon opnieuw te kermen. Voor ze het wist lag haar hand al geruststellend op zijn harige vacht. Ze legde haar vinger op haar lippen toen de hond haar hunkerend aankeek en met zijn staart op de vloer sloeg. Snel haalde ze haar hand weg, voor Elton zich omdraaide.

'Alsjeblieft,' smeekte ze. 'Met zulke muziek kan ik me absoluut niet concentreren op jouw verhaal. Mag het alsjeblieft zonder?'

Weer zag ze die aarzeling. Toch, tot haar opluchting, voldeed hij aan haar verzoek. Toen hij terugliep naar zijn stoel, liet hij de afstandsbediening vallen op een poot van Tarzan, die als reactie een grauw naar hem deed. Elton schoot terug in zijn stoel, zonder afstandsbediening. Zijn borstkas ging veel te snel op en neer. En warempel, nu vertoonde zelfs zijn overhemd ter hoogte van zijn borst natte plekken.

De hond, dacht ze toen ze weer begon voor te lezen. Hij wordt onrustig van de hond:

"Een half uur te laat belde ze bij hem aan.

De zwart-witfoto die ze had meegestuurd, deed vermoeden dat ze blond was. Maar voor hetzelfde geld was ze roodharig. En blond was toch wel een vereiste. Het liefst ook nog blauwe ogen. Maar de tijd drong. Hij had geen keus gehad.

Gelukkig. Ze was blond. Net zo blond als Sheila. Maar wat liet die hittepetit hem schrikken. Door het lange wachten was hij al misselijk en duizelig en behoorlijk gaan transpireren en nu kwam daar ineens een zwarte harige snuit achter haar vandaan. Het zweet liep in straaltjes over zijn rug en het hart klopte hem in de keel.

Toegegeven, het beest was goed opgevoed. Tijdens de busreis hiernaartoe, zei ze, had hij geen kik gegeven. En toen hij loog dat hij allergisch was voor hondenharen, dirigeerde ze de hond onmiddellijk naar de deurmat, waar hij gehoorzaam ging liggen. 'Hij moet wel even water hebben,' zei ze en haalde uit een plastic tas een roestvrijstalen drinkbak.

Hij haastte zich de trap af. Niet te snel en te diep ademhalen hield hij zich voor toen hij de bak in de keuken vulde. Rustig blijven.

Uiterst voorzichtig liep hij met de bak terug. Gespannen nam hij haar in zich op toen ze gehurkt de slobberende hond streelde. Halflang krullend haar boven een coltrui en een korte geruite rok met hoge laarzen.

'Ik moet straks nog wel een taxi bellen,' zei ze toen ze achter hem de trap afliep naar zijn woonvertrek.

'Ik breng je wel terug,' bood hij aan. 'Ongeacht hoe laat het wordt.' Toen ze zei: 'Wat aardig van je. Nou graag dan,' wist hij dat hij de situatie weer meester was.

Ze reageerde net zoals Christine vorig jaar, die hysterisch had geroepen dat ze geen Christine heette, nadat hij zei wat hij van plan was met haar te gaan doen, toen het slaapmiddel in de wijn al een beetje begon te werken.

'Leuk heb je het hier. Warm en sfeervol.'

Geen moment hield ze haar kwebbel stil. Over alles wat haar opviel moest ze iets zeggen. Over die haken aan de balk bijvoorbeeld, boven de bielzen tafel. Christine had ze niet eens gezien, omdat ze in dezelfde kleur waren geschilderd. Maar deze dartel zag het. En zij had meteen door dat hij nep-ramen had gemaakt in deze kamer onder het huis. En nadat ze terugkwam van het toilet zei ze: 'Wat heb jij een allemachtig grote vrieskist zeg. Waarom heb je daar een hangslot op?'

De brutaliteit, om zomaar een deur te openen waar ze niks te zoeken had. Hij had het snel met haar bekeken. En de tijd drong.

Koffie wilde ze gelukkig niet, zodat hij in de keuken meteen maar twee glazen Bordeaux inschonk, terwijl zij zijn cd's nieuwsgierig stond te bekijken. Hij hield zorgvuldig de wijn glazen uit elkaar en vroeg zich af of het bij Mariska net zo snel zou werken."

Ik moet beslist schizofreen zijn, dacht Sanne, terwijl er van alles door haar hoofd tolde en ze tegelijkertijd Eltons verhaal met een onbewogen gezicht bleef voorlezen.

Voor geen goud durfde ze op te kijken, zoals in het begin, maar ze zou dus af en toe wel moeten gapen voor hij doorkreeg dat zij in een opwelling snel de glazen had omgewisseld toen hij toast en brie uit de keuken haalde.

AFLEVERING 7

"Zij schreef ook, zei ze. Reisverhalen. Na de scheiding had ze al heel wat van de wereld gezien. 'Ik houd er van alleen te reizen. Mijn familie weet de helft van de tijd niet eens waar ik uithang. Nou ja, zo groot is die niet meer. M'n ex is dood en met zijn familie heb ik geen contact. Ik heb nog één tien jaar oudere zuster. Maar 't gaat helaas niet zo goed met Sanne. M'n ouders zijn een halfjaar geleden verongelukt en toen ging haar hond ook nog dood. Sinds die tijd spoort het niet helemaal in haar bovenkamer. Nou ja, ze zit in een kliniek. Ik belde haar vanmiddag. Ze maakte zich zorgen omdat ik niet wilde zeggen met wie en waar ik vanavond een afspraak had. Nou ja, ze maakt zich altijd zorgen. We hebben een onverbreekelijke band, weet je. Als mij iets zou overkomen, dan voelt ze dat. Dat weet ik zeker. Ik hoop zo dat ze er weer bovenop komt.'

Ineens begon Mariska vreselijk te gapen en zakte onderuit. Veel sneller dan Christine vorig jaar, die geen Christine heette.

Verrek, was hij toch wat te scheutig met dat goedje geweest? Dit gooide zijn scenario danig in de war. Ze had nog niet eens zijn verhaal voorgelezen. En hij moest nog vertellen van de smaad die Sheila hem had aangedaan en dat daar maar één remedie tegen bestond. En dat dit nu wéér zou gebeuren...

Snel stond hij op, liep naar de geïsoleerde deur die op een kier stond, keek voor hij de deur sloot even omhoog naar de hond bij de voordeur en draaide de sleutel om.

Toen liep hij op Mariska af, schudde haar met zijn ene hand hardhandig door elkaar en pakte met zijn andere hand haar mobiel van de schouw.

'Wakker blijven, kom op. Bel je zus.'

'Sorry' geeuwde ze, 'wa... wat moet je daarmee?'

'Bel Sanne. Zeg dat het niets geworden is. Dat ze zich geen zorgen moet maken. Je gaat weer een tijdje op reis en neemt je hond mee.'

Hij bleef aan Mariska schudden en de woorden herhalen. Het lukte. Zij het dat ze wat sloom haar boodschap insprak. Maar het kreng zei niets over de hond. Ineens drong het merkbaar tot haar door. Haar lodderige ogen stonden angstig. 'Sanne,' kreunde ze. 'San...'

'Trút,' barstte Elton volkomen onverwacht los en het bloed stolde in haar aderen toen ze opkeek. 'Domme trút.'

Elton geeuwde. Paniek vlamde in zijn bruine ogen. 'Je hebt de glazen verwisseld. Stomme trút.' Woest trok hij zijn broekriem los. Kwam dreigend met de riem overeind, wankelde en plofte terug.

Voor ze Help me Tarzan kon roepen, wás de hond er al. Met zijn dreigende gegrom hield hij Elton vastgenageld in zijn stoel.

Als bevroren zat zij tegenover hem. Hield haar toneelspel niet langer vol. ‘Wat heb je met mijn zusje gedaan. En met die andere vrouw?’

‘Da-ní-el-le...’ schamperde hij, ‘die geen Daniëlle heet. Ik-hád-het-kunnen-weten.’

Weer geeuwde hij terwijl de hond onophoudelijk gromde. ‘Mariska zei het al... voor ik haar ophing en in haar klaarkwam. M’n zus zal je weten te vinden.’

Langzaam ging Sanne dood van binnen toen Elton satanisch lachend in zijn broekzak tastte en een sleutel liet zien: ‘Ik weet hoe lang het duurt voor een lijk bevroren is. Na drie keer weet ik dat precies.’ Hij hield nog steeds zijn riem vast. ‘Wat een kreng, je zusje. En maar krijsen naar dat rotbeest met z’n gore krassende poten tegen de dichte deur, dat ie me moest pakken. En maar doorgaan tot ik m’n tanden in haar hals....’

Een snik welde in Sanne omhoog. Tarzan ging nog steeds als een razende tekeer.

‘Dat beest is het doodschoppen niet waard,’ schreeuwde Elton ineens hysterisch. ‘Rotbeest, houd je kop.’ Wild begon hij met zijn broekriem naar de hond te slaan.

AFLEVERING 8

Ineens ging alles heel snel. Ze zag het gebeuren. Kon niets doen. Nee, wilde niet ingrijpen toen Tarzan hem grommend naar de keel vloog. Verdiende straf. Had hij de hond maar niet moeten schoppen. Want dat hij die beul vanmiddag op het strand was, daarvan was ze overtuigd. Wie weet wat hij het arme beest verder...

‘Pak ‘m Tarzan,’ vuurde ze hem aan, ‘pák hem.’ Ze keek hoe de hond Mariska’s moordenaar probeerde te verscheuren die wanhopige pogingen deed te ontsnappen. Daarbij viel de sleutel uit zijn handen. Vlak voor háár voeten. Toen was daar ineens die stiletto.

Schreeuwen wilde ze. Maar haar keel zat dicht. Hoe Elton gruwelijke kreten uitstootte en in een laatste wanhoopspoging toestak en toestak, tot de hond roerloos bleef liggen. En overal bloed. In Eltons haar en baard, zijn kleren, de stoel, de vloer.

Hoe lang ze daar wezenloos zat, voor ze in beweging kwam, wist ze niet. Tranen stroomden over haar wangen. De staartklok sloeg tien uur. Was Elton ook dood? Hij lag daar in zijn stoel met Tarzan over zich heen. Open mond, gesloten ogen. Het bloed gutste uit zijn hals.

De Sanne in haar was een wrak. Maar ze verbeeldde zich opnieuw dat ze die koele kikker Daniëlle Bos van Café Boschzicht was. Zorgvuldig wiste ze met een handdoek alle mogelijke sporen van zichzelf uit.

Voor ze de vaatwasser aanzette, zag ze het flesje. In de vensterbank. Ze bekeek het etiket, begreep waarom Mariska haar zonder tegensputteren had opgebeld. Gehaast stopte ze het flesje in de zak van haar rok. De sleutel van het hangslot legde ze op de diepvrieskist. Openmaken durfde ze niet. Wilde ze ook niet. Want ze wist nu wat Mariska’s bevroren glimlach in haar dromen betekende.

In het ladekastje in de hal vond ze het afgeschroefde naamdeurplaatje en wéér begreep ze iets. Waarom ze tevergeefs in de bibliotheek naar die kwal van een Morse had gezocht.

Het allermoeilijkste vond ze de hond. Dát had haar zusje natuurlijk bedoeld: ‘Als je weer beter bent, dan heb ik een verrassing voor je.’ Mariska, die zelf geen hond wilde omdat ze zoveel op reis was, had Tarzan voor háár gekocht. En nú moest zij hem hier achterlaten.

Voor Sanne wegging, liep ze nog één keer terug naar de hond. Ze móést hem nog eenmaal zien. Met brandende ogen nam ze de dode bouvier, die van Elton was afgegleden, in zich op.

Toen zag ze de bebloede stiletto op de vloer.

Ongezien bereikte Sanne via de zijdeur van het hotel haar hotelkamer waar ze haastig en vluchtig de rest van Eltons verhaal las. Ze had het al gedacht.

Zijn vrouw had hem totaal onverwacht overvallen met een koffer in haar hand. Honend verweet ze hem dat hij alleen maar in zijn eigen wereld leefde. Hij had niet eens gemerkt dat zij een paar keer iets met een ander had gehad. Van woede was hij vreselijk gaan hyperventileren en had haar bijna gewurgd met zijn riem. Toen had hij haar slappe lijf opgehangen boven de bielzen tafel en toen ze weer bij haar positieven was, had hij wurgseks met haar. En daarna vond Sheila haar ijs- en ijskoude reisbestemming. En dát werd voor Elton dus een jaarlijks terugkerend ritueel.

Geen minuut, maar dan ook geen minuut wilde ze hier langer blijven.

Bij de balie van het hotel leverde ze haar sleutel in. De receptioniste vroeg of het wel goed met haar ging. Met verstikte stem loog ze dat ze dringend naar huis moest. ‘Mijn man heeft net gebeld. Onze hond is verongelukt.’

Zodra ze het dorp uitreed, rukte ze haar grijze pruik af, smeed hem op de achterbank en haalde een hand door haar korte blonde kapsel. Hè hè, eindelijk weer de echte Sanne.

Maris had gelijk met onze onverbreekelijke band, dacht ze en blies tegen de binnenruit.

Op het moment dat haar zusje stierf, hangend boven die bielzen tafel, had zij dat gevoeld. In de kliniek had ze werkelijk alles bij elkaar geschreeuwd. Ze dachten dat ze gek geworden was en ze stopten haar in de isoleer. Toen was een deel van haar gestorven. Maandenlang hielden ze haar daar nog. Ze mocht pas weg toen ze net deed of ze het losgelaten had. Alleen... Harro wist wel beter.

AFLEVERING 9 (slot)

Sanne keek op het radioklokje en schatte dat ze omstreeks halfeen thuis kon zijn. Harro zou haar briefje wel gevonden hebben: ‘*Gisteren zou Mariska 42 zijn geworden. Jammer dat je daar niet aan hebt gedacht. Ik móet naar Den Helder. Kom zsm. weer thuis.*’

Ongetwijfeld keek hij na zijn week in Londen nog naar een nachtfilm. En ongetwijfeld zou hij ontdekken dat ze deze week haar pillen niet had ingenomen.

Niets zou ze zeggen over vanavond. Helemaal niets. Dat kon nog wel als de politie kwam na de lugubere vondst. Want ze zouden komen, vroeg of laat.

De hele rit naar huis dacht ze aan haar zusje die met haar reisverhalen beroemd wilde worden. Wie weet gebeurde dat alsnog en werd dit kutdorp overvallen door ramptoerisme, net als in Anjum. Waar die pensionhoudster twee lijken in haar tuin had. Zouden ze het huis van Elton Miller, want zo heette die rotzak dus écht, het “horrorhuis” gaan noemen?’

Sanne had zich nog nooit zo opgelucht en tegelijk weemoedig gevoeld toen ze het doodlopende pad insloeg en hun witte woonboerderij in zicht kwam. Nu kon ze Harro vertellen dat ze het eindelijk echt losgelaten had. Ze zou zeggen dat deze week alleen thuis en haar bezoek aan Mariska’s huis nodig was geweest dat in te zien. Ze glimlachte. Haar grijze pruik zou ze in de doos van de toneelclub opbergen en ze zou eindelijk weer de vrouw voor hem kunnen zijn die hij zo graag wilde. Maar het liep allemaal heel anders.

Op de keukentafel lag een enveloppe, bovenop haar eigen briefje.

Tot haar ontzetting las ze: *Ik ben het zat. Meer dan zat. Al dat gefocus van jou op Mariska. En jij? Maandenlang onbereikbaar. ‘t Spijt me voor jou, maar als je thuiskomt ben ik er niet. ‘k Ga naar de vrouw die er wél voor mij wil zijn. Met haar ga ik verder.*

Het was dat vreselijke mens van café Boschzicht. Daniëlle Bos.

Ineens had ze erge haast. Op de enveloppe tekende ze een rozenkruisje achter haar naam en schreef zijn naam er in hoofdletters onder. Het horrorverhaal stopte ze in vieren gevouwen bij Harro's briefje, evenals de geprinte uitnodiging van Elton Morse aan Daniëlle. Haar eigen briefje spoelde ze in snippers door de wc.

In de koelkast vond ze een aangebroken fles wijn. Een halve beker samen met Eltons hele flesje Rohypnol moest genoeg zijn. Dat zette ze op de wasmachine in de bijkeuken. Toen haastte ze zich naar buiten, rolde de grijze container naar binnen en deed de deur op slot.

‘k Heb een touw nodig, dacht ze. Anders krijg ik straks het deksel niet dicht. Ze knipte een stuk visserstouw af, bond deze aan het handvat van de diepvriezer en liet het naar binnen hangen. Daarna begon ze de inhoud van de diepvrieskist in de container te smijten. Ze dacht aan wat Elton haar verteld had. Dat in een vampierverhaal men de vampier definitief uitschakelt door zijn hart te doorboren met een staak of zijn hoofd van de romp te scheiden. Dus toen zij die stiletto zag... Ze kón niet anders. Ze was het aan Tarzan verplicht.

De container kon amper dicht. Haar handen stijf van de kou, deed ze het laatste rundvlees bij het draadmandje in, bovenop de pizza's. Het mandje zette ze naast de container. Nog één keer controleerde ze of de deur werkelijk op slot zat.

Met behulp van het keukentrapje pakte ze een tuinstoelkussen van de plank en legde die onderin de vriezer. Het trapje gebruikte ze ook om in de diepvrieskist naast de wasmachine te klimmen. Terwijl ze nog stond pakte ze de beker wijn met Rohypnol en drukte de knop “invriezen” in.

Ze liet zich zakken, trok met behulp van het touw de vrieskist dicht en sloeg de wijn in twee teugen achterover. Huiverend bedacht ze dat ze deze drinkbeker niet aan zich voorbij kon laten gaan. Ik kom Mariska, dacht ze, en glimlachte breed. Ik kom eraan.

Piety Veenema

Wilt u reageren op dit verhaal?

Laat dan een berichtje achter op www.pietyveenema.nl
via CONTACT, bovenaan de startpagina

Piety de Jong (1955) schrijft sinds 1998 onder de naam **Piety Veenema**. Dit is de meisjesnaam van haar overleden moeder. Haar grootste passie ligt bij het schrijven van (korte) verhalen en misdaadromans. Daarnaast schrijft ze ook gedichten. In maart 2009 was ze een maand gastdichter op www.dichtjournaal.nl.

Sinds 1 december 2009 heeft ze een eigen website www.pietyveenema.nl (gedichten, meditaties, gedichten bij foto's, columns en verhalen).

Sinds het voorjaar 2010 schrijft ze voor www.welkominzuidhorn.nl af en toe een column. Ook verscheen in het 2^e kwartaal 2010 haar digi-thriller "Zwarte romantiek" in 9 afleveringen op deze site. Met dit verhaal eindigde ze in een verhalenwedstrijd van Unleash Award 2010 bij de beste 5 van de categorie suspense/horror (van 28 inzendingen).

Piety is werkzaam als beslisser/kwaliteitsmedewerker Bijstand en WMO bij de gemeente Zuidhorn.

Verder werkt ze aan een thriller die zich afspeelt in de zomer van 2005 op de Veluwe. Ooit hoopt ze hier een uitgever voor te vinden.

